

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Pavli Laymann è Societate I: Theologiae Moralis
Compendiv[m] absolutissimum et in quinq[ue] libros
partitum**

Laymann, Paul

Moguntiae

5. De confessione.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40716

mercedis debitæ fundatur in peccato postea cõmitto tanquam fundamento & radice; si igitur peccatum per pœnitentiam & iustificationem sublatum sit, recuperatur meritum, seu ius gloriæ cœlestis, quo peccator se indignum interim reddebat. Posterius probatur, quia quod semel absolutè deletum est, id amplius non reuiuiscit, sed peccatum per pœnitentiam penitus deletur, & auferitur. Ergo. Vnde illud Apostoli Rom. 5. Non sicut delictum, ita & donum seu gratia remissionis, quia Deus multo prouior est ad miserendum, quàm ad puniendum.

C A P. V.

De Confessione.

¹ **C**onfessio omnium peccatorum mortaliũ particularim facienda sacerdoti, quatenus adhibita morali diligentia fieri potest diuino iure necessaria est iis, qui post baptismum lapsi fuerunt. Nam vniuersa semper Ecclesia intellexit Apostolos, eorumque in sacerdotio successores à Christo in Cœlos ascensuro Iohannis 20. Veluti præsides ac iudices constitutos fuisse, data ipsis potestate criminum post baptismum commissa, tum remittendi, tum retinendi, seu alligandi, ita vt sine illorum absolutione, criminum venia obtineri non possit. Hoc autem interioris fori iudicium lapsis necessarium, incognitâ causâ siue criminibus à Reo particularim nõ explicatis, exerceri nequaquam potest, cum aliaratione sacerdotes cognoscere nequeant, quænam peccata remittenda, & quæ retinenda.

² Patres Antiqui, maximè Pacianus, S. Athanasius, Ambrosius. Chrysostr. Cyril. Hiero. Victor. August. testantur, Apostolos, eorumque in sacerdotio successo-

Magis potestatem à Christo accepisse, vt tanquam
constituti iudices fideiū peccata autoritate Christi
mittant.

Testantur item Patres, maximè Origenes, S. Cy-
rianus, S. Pacianus, Chrysof. Ambros. Beda, Leo,
ad remissionem peccatorum à sacerdote obrinen-
tum necessarium esse, vt pœnitens peccata omnia
mortalia, etiam occulta confiteatur.

Præceptum confessionis non statim obligat, cum
quis in mortale lapsus est : Ratio, quia est præce-
ptum affirmatiuum, & Deus dat inducias peccato-
rum, ait Henriquez, neq; refert, etsi periculum sit pec-
cata obliuiscendi : Nam alioquin peccatoribus, qui
obliuosi sunt, difficilis obligatio incumbet, vel sæ-
pius in anno confitendi, vel peccata sua scripto
designandi, quorum neutrum ex iure diuino imò
neque Ecclesiastico ostendi potest.

In mortis articulo, vel probabili periculo, & gra-
uante peste, lapsus incumbit præceptum diuinum
confessionis sacramentalis, quia alioquin si homo ex-
ponet certo periculo mortale peccatum nunquam
confitendi, cum tamen sacramentalis confessio à
Christo instituta & præcepta sit.

Obligaciones confitendi per accidens duæ sunt :
Prima, si communicare quis velit. Secunda, si quis
credat, se certam mortalis peccati speciem, in quod
lapis lapsus fuit, euitare aliter non posse, quia vide-
ret ad amouendas propinquas peccandi occasio-
nes prudentis viri consilio opus est, quod extra con-
fessionem petere nolit, atq; non possit. Præterea præ-
ceptum Ecclesiasticum (non diuinum) confessioni
omniæ ætatis fideles etiam pueros obligat, si
in mortale lapsi.

7 Vtrum pueri confitentes sacramentalis absolutionis capaces sint, confessarius non ex sola ætate iudicare debet, sed multò magis ex ingenii & educationis qualitate. Quia multi post eam ætatem; alii vero antè rationis discretione consequuntur, cuius rei exemplum habemus apud S. Gregor. de puero quinquenni in blasphemis moriente ac damnato.

NB. Quod si puer ex motiuo merè humano v. c. quia à patre vapulabit, doleat de peccatis, & non ex supernaturali motiuo, putà, quia Deo contrarium est, pœnam æternam vel purgatorium meretur, signo crucis dimittendus est.

Quod si autem positis omnibus circumstantiis dubium sit de pueri capacitate, sub conditione absolueudus est animo retenta: In mortis verò articulo in dubio simpliciter puer absolui debet, nam tali casu necessitatis in dubio inclinandum est in fauorem animæ.

8 Annuæ confessionis instituendæ compræstatio fieri debet à paschate ad pascha; ita, vt qui post paschatem confessionem in mortale lapsus, eius confessionem ad sequens pascha differre possit, & non amplius. Probatum ex praxi Ecclesiæ, siquidè meo solo tempore pastores à fidelibus suis confessionem peccatorum intra annum commissorum exigere solent.

9 Qui in paschate confessus non fuit, postea cum primū potest, confiteri debet, vel quod si præuideat, se impeditum tunc iri, debet ante confiteri, propterea quod præceptum annuæ confessionis omni tempore anni impleri possit, quod vero, qui in paschate non confessus, teneatur, quamprimum potest, confiteri. Probatum, quia tempus paschale, veluti implendi præcepti terminus, positus non est ad obligationem

tionem finiendam, sicuti accidit in præcepto ieiunij, audiendi missam, quibus certi dies assignati sunt, sed ad obligationem statuendam, quemadmodum videre est in obligationibus tributi vel pecuniarum debiti.

Qui post pascha v. c. in pentecoste sacramentaliter confessus est, si sequente paschate à sacra communione accipienda impeditur, non tenetur confiteri cum annuæ confessionis præcepto satisfecerit.

NB. Si quis toto anno non confessus esset, & paschalem communionem differret breui tempore v. c. ad pentecosten ex necessaria causa, probabile est, eum ad pentecosten ex necessaria causa, probabile est, eum grauius non peccaturum, etsi sacramentum confessionis differret, si putaret postea eam commodius peracturum. Imò lecto affixi non sunt compellendi ad confessionem, si in tra anni decursum legitime confessi fuerant.

Qui de peccatis hęcetè siue absq; requisita dispositione confitetur non satisfacit præcepto Ecclesiæ. Nam Ecclesia præcipere potest, & re ipsa præcipit, ut sacramentum pœnitentiæ quotannis ab iis suscipiatur, qui mortali peccati consci sunt. Sacramentum autem non consistit sine absolutione sacerdotis. Ergo sine ea non satisfacit præcepto Ecclesiæ.

Nullum præceptum est, ne Ecclesiasticum quidē, quod fideles omnes obligat ad confessionem venialium. Nam Lateranense Concilium nimis graue obligationem fidelibus imposuisset. Mens & intentio enim Concilij fuit, eam obligationem fidelibus imponere, quæ ex diuino iure descendit, atque nullum præceptum Christi extat confitendi venialia.

NB. Quod si quis habeat sola venialia non obligatur

gatur ante communionē paschalem ad cōfessionem.
 Consultum tamen est, vt se sistant examini sacerdotis proprii, vel alterius delegati.

- 13 Ecclesia potest, & re ipsa solet v.c. Regularibus Benedictinis præcipere, vt sacramentaliter confiteantur, etiamsi habeant sola venialia, quia Religiosi possunt se ex voto obligare ad eiusmodi confessionem. Ergo etiam Prælati ordinum possunt præcipere.
- 14 Episcopi præcipere possunt Ecclesiæ ministris, vt quolibet saltem mense sacramentalem peccatorum confessionem instituant.
- 15 Si confitens venialia peccata tantum habeat, debet vnum aut plura in specie explicare, patet ex praxi confessariorum, non solentium extra extremam necessitatem sacramentalem absolutionem conferre, nisi quis certum aliquod peccatum, siue mortale, siue veniale confessus fuerit. Cum enim Sacramentum pœnitentiæ conferatur per modum iudicialis absolutionis, apparet conueniens omninò esse, atque sacramenti huius institutionem postulare, vt afferatur & subiiciatur materia certa, quæ absolutionis iudicium magis determinatè ferri possit.
- 16 Consultum tamen non est, omnia venialia secundum speciem, & numerum sollicitè colligere ad confessionem, cum potius de vero dolore & emendationis proposito sollicitos esse oporteat.

C A P. VI.

Vtrum sacramentalis confessio debeat secreto fieri.

PRæceptum confessionis fidelibus lapsis impostum intelligi debet de confessione secreta seu auriculari.